

det samme ogsaa Tilfældet med Kautionsforpligtelsen; hvor der derimod kræves 20 Aar for Hovedforpligtelsen, skulde der ogsaa kræves samme Tid for Kautionsforpligtelsen. Dette er et ganske simpelt System, som netop udmærker sig ved sin Simpelhed, og det var da ogsaa et af Hovedargumenterne for Forslaget i det andet Ting, at det er lettere at forstaa og simplere at fremsætte end det, som Regeringsforslaget har. For Resten beror Afgørelsen af dette Spørgsmaal meget paa, om man mest ser paa, hvad der kan konvenere Kreditorerne, eller mest paa, hvad der vil være billigst for Kautionisterne. Det er jo to forskellige Synspunkter, som hvert for sig har sin Berettigelse. Man maa afveje dem mod hinanden og kan ikke se Sagen ensidig blot fra det ene af disse Synspunkter.

Svend Høgsbro: Jeg ønsker blot at udtale i Modsætning til de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), at jeg betragter dette Forslag som et i det hele og store godt Forslag og mener, at det virkelig rammer en Trang i Befolkningen. Det blev sagt, at det nu var trængt ned i de dybeste Lag i Befolkningen, at man har en 20 Aars Forældelsesfrist; det er dog ikke min Erfaring. Min Erfaring er tværtimod den, at det er i højeste Grad overraskende for de fleste Mennesker, at de skulle — om jeg saa maa sige — blive ved at kunne faa „Brødt“ med en Fordring, efter at 20 Aar ere gaaede. Det har været meget overraskende for dem, jeg har haft med at gøre, naar jeg har sagt til dem, at hvis de ville være sikre med Hensyn til en betalt Fordring, skulle de gemme Kvitteringen i 20 Aar; før den Tid var udløben, vare de ikke sikre for, at Kreditor jo kunde komme og kræve Pengene en Gang til. Paa den anden Side har jeg ogsaa tit set Eksempler paa, at Folk, som havde Krav paa andre, kom meget hurtig, efter at Kravet var opstaaet, og vare bange for, at det allerede var for sent at gøre Fordringen gældende, medens jeg har maattet sige, at det kunde De godt vente med i 20 Aar. Jeg tror saaledes ingenlunde, det er en almindelig Anskuelse, at man har 20 Aars Frist til at gøre sit Krav gældende; jeg tror hverken det er den almindelige Anskuelse fra

Kreditors eller Debtors Side. Jeg tror derfor ikke, det vil stride mod den almindelige Opfattelse, naar dette Lovforslag for største Delen gaar til en langt kortere Forældelsesfrist, nemlig fra 20 ned til 10 eller endog 3 Aar, især naar det samtidig erindres, at saa regnes Forældelsen fra Forsaldstiden og ikke som nu fra Stiftelsestiden. Jeg tror f. Eks. det vil være til praktisk Gavn for de fleste, at man saaledes bliver klar over, at der i Løbet af 3 Aar skal finde en Afslutning og Opgørelse Sted med Hensyn til alle „Regningstrav“, for at bruge et kort Udtryk for de Fordringer, der omtales i § 3. Det vil jo erindres, at dette Lovforslag oprindeligt — saa vidt jeg mindes — er fremkommet paa Initiativ fra Handels- og Industrikredse, hvor man netop har ønsket at faa et Pres. paa sig i Retning af at skulle foranstalte en Opgørelse over for Debitorerne. Man har derigennem ønsket at modvirke den megen usunde Kredit, der gives, og den Ubilje, der kan vækkes hos Kunderne over for den enkelte Købmand, fordi han muligvis ønsker sit Mellemværende opgjort førend andre Købmænd. Man har ment, at det vilde modvirkes derved, at alle, som havde udestaaende Fordringer, fik denne Tvang eller naturlige Anledning til at kræve en Opgørelse i Løbet af kortere Tid. Jeg tror, det er et billigt Krav, som vi ingen Stade ville gøre ved at imødefomme. — Med Hensyn til Enkeltbøderne i Lovforslaget har der jo fra den ærede Ministers Side været talt om den Forandring, der er sket i § 2, Nr. 1, idet man har krævet en Forældelsesfrist af 20 Aar for Panteobligationer, medens der efter det oprindelige Lovforslag var en Frist af 10 Aar ogsaa for dem. Jeg vil ogsaa sige, at naar Forældelsestiden først løber fra Forsaldstid, og naar man paa den anden Side har givet den højterede Minister og Mindretallet i Landstinget Medhold i — thi det bliver jo det endelige Resultat — at selv om den personlige Fordring efter Panteobligationen forældes, bestaar dog Pante retten fremdeles uden at paavirkes af Forældelsen; saa kunde man vistnok være bleven staaende ved de 10 Aar. Men det skal jeg ikke videre opholde mig ved; jeg lægger ikke saa stor Vægt paa det. Den højterede Minister nævnte ikke en Ting, der er tagen